

Szögmanó

BENEDEK VIRÁG rajzai

Egy régi ház kacsái között mindenféle fura szerzet lakik. Egerek néha a nyári konyhám kőpadlóján is átsurrannak, de vannak náluk sokkal különösebb lények. Az egyik a szögmanó. A padlás zugában találtam rá, ahol minden csupa pókháló, a bevetődő fényben látni, ahogy a por szüntelen kavargog, mintha sohasem akarna leüledni. Az arasznyi báb gerendába vert szögön függött. A ház korábbi lakója hagyhatta itt, de elfelejtett szólni róla. Meleg nyári éjjeleken a kis bikfic nagykabátgombos mellénykéjében, sárga huszárcsizmájában lemászik a kertbe, s horgolótűt vetve a vállára, kószál az almafáim alatt. Rossz alvó vagyok, gyakorta kiülök a csillagos ég alá merengeni. Egy ilyen alkalommal figyeltem meg az emberkét, aki vagy nem vett észre, vagy fikarcnyit sem törődött velem.

Egy augusztusi éjjel a manó fedezte fel másik lakómat, a kóchajú, szeplős ujjbáb bohócot. A pajtaablak repedt muskátlicserepén trónolt, moccanatlan figyelte a jövevényt.

- Hé, te! - rikkantott.

Először azt hittem, nekem kiált a pulykaképű, aztán láttam, hogy a szögmanót mustrálja. Igenis láttam, nem füllentek! Telihold világított, és az arasznyi figura szemében gyertyalángszerű fény motozott.

- Mi dolgoz itt? - durrogott a betolakodóra.

Az ujjbáb nem ijedt meg, azonnal rávágta:

- Keresek.

- Ugyan mit? - dohogott tovább a másik.

- Láttam, hogy a padlásról másztál le. Miért nem onnan bámulsz a világba? Talán még cserélnék is veled. Itt szűkösebb a hely.

- Itt lakik a csend?

A bábfigura kihúzta magát. - Hohó! Miért nem mindjárt a déli boszorkány? Mit akarsz tőle?

Behúzódtam a körtefa alá, kíváncsian vártam a fejleményeket.

- Ernyőként használnám - magyarázott a szögmanó. - El sem hinnéd, mennyire megkínoz az esőcseppek kopogása.

- Még mit nem! A csend ilyen helyen nem tanyázik.

- Akkor legyen ott, ahol szeretne. - Háta mögé tekintgetett. - Éljenek a marconák!

- Miért ordítasz? A csend nem szereti. Olyanok próbálták már elvinni, akik magukon viselték volna, hogy védje őket. Háborgó szívük csillapítására szánták.

- Megvéd a szúnyogoktól is.

- Attól ugyan nem!

- A fűszáltól.

- Miért is kéne? Csizmád van, meg sárbockorod.

- Szóval a csend csak belül véd?

- Sokan azt hiszik.

- Nem így van?

- Nem tudom. Még senki sem hozta vissza.

- Tényleg?

A bábu görbülő szája egészen a füléig ért.

- Visszajön magától. Nagy kópé! Ha lármáznak, a csend elszelel. Ha nem matatok, szívemből elillan haragom.

Mozdulatlaná merevedett.

- Olyan, mint a páncél?

- Hogyisne! Mint... Mint... - Legyintett.

- Ahogy akarod. Ha látod, próbáld fel. Lássuk, mire jutsz vele.

- Mi a neved?

- Boldizsár. Nem itt lakom. Egy mozsárban van az ágyam. Én csak itt... szemlélődöm. Nézem a csillagokat. És várom a csendet. Elkószál, már mondtam. Néha magától látogat el másokhoz, legtöbbször hiába keresik. Én nem moccanok. Eljön, amikor szeretném. - Békülékeny hangon hozzátette: - Ha akarod, megvárhatod.

A szögmanó felkapaszkodott a kőrakásra, és kisvártatva álmosan elbillent a feje. Boldognak láttam. A bábu szeméből kihunyta a fény, talán épp álmodhatott. Visszaóvakodtam a teraszra. Ezalatt a csend is itt járt. Bár amint elhallgattak a tücskök, alighanem ő is csak elszunyókált.